

(Kort bemærkning).

Flemming Hansen (KF):

Undskyld, jeg siger det, men man spørger altså sig selv, om ikke der er nogle huller i fru Sonja Mikkelsens viden. Fru Sonja Mikkelsen taler om mængdebegrænsning. Den del af lovforslaget støttede vi stærkt under førstebehandling. Hr. Kai Dige Bach talte om rabat-kuponer. De to ting har intet med hinanden at gøre. Når man går op og svarer på rabat-kuponer, kan man da ikke konkludere på mængdebegrænsning. Vi synes, det er fint, at den lille købmand får endnu en chance for at overleve med det forbud mod mængdebegrænsning, der er indført.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det er den virkelig ægte socialdemokratiske ideologi, der skinner igennem, når fru Sonja Mikkelsen står her fra talerstolen og fortæller, at man skal vide, hvad den rigtige pris er på varen. Jamen hvem er det, der skal bestemme det? Er det fru Sonja Mikkelsen eller en afstemning på et møde i den socialdemokratiske folketingsgruppe? Eller skal det være en afstemning her i salen? Jeg skulle hilse og fortælle fru Sonja Mikkelsen, at markedsøkonomi fungerer på den måde, at den rigtige pris er noget, der afgøres mellem udbud og efterspørgsel. Det er den første lektion på økonomistudiets første time. Sådan er det. Og hvis ikke man er tilhænger af, at det skal være sådan, så gå op og sig, hvad det er, man vil have! Det er et planøkonomisk samfund, hvor det er en politisk beslutning eller en kommissærbeslutning, hvad prisen er på havregryn, kartofler og skotøj. Hvad det angår, skal jeg hilse og sige, at der er adskillige millioner mennesker i Østeuropa, som har prøvet det; de vil gerne have sig det frabedt og vil gerne advare os imod at benytte os af den slags ting. Men det er konsekvensen af fru Sonja Mikkelsens indstilling. Man kan ikke gå halvvejs. Man kommer enten til at have fri markedsøkonomi med fri prisdannelse, eller også kommer man til at få et kommissærsamfund, hvor der bliver ventelister og kø, ligesom vi har på så mange andre områder, hvor man har sat markedsmekanismen ud af kraft her i landet.

Fru Sonja Mikkelsens ønske om, at den frie købmand, den lille bager eller den lille håndværker skal kunne købe varerne til den samme pris hos leverandøren eller fabrikanten som den, der køber hjem i enorme mængder, holder jo ikke. For alle varer er det sådan. Selv når fru Sonja Mikkelsen går ned og gør indkøb, er det sådan, at der selvfølgelig er mængderabat. Jo større mængder man kan købe, jo billigere får man varerne. Det er også en del af den frie markedsøkonomi. Hvis man vil sætte det ud af kraft og sige, at alle mennesker skal kunne købe alle varer til den samme pris, så har vi planøkonomien, og det må vi advare imod.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Jeg vil gerne sige, at markedsføringsloven intet har at gøre med at regulere priserne. Det, markedsføringsloven regulerer, er måden, man handler på, og det betyder, at man her lægger op til, at vi fastholder et forbud mod tilgift, et forbud, som betyder, at forbrugerne til hver en tid kan se, hvad det er for en vare, de betaler for, og hvad de skal betale for den; man skal ikke forstyrres af alle mulige andre elementer, som kan følge med i forbindelse med det køb, man er i gang med.

Med markedsføringsloven ønsker vi i Socialdemokratiet at fastholde en klar og gennemskuelig prisdannelse, så forbrugerne kan se, hvad det er, de køber, og hvad det er, de betaler for.

Hvad angår rabat-kuponer, må jeg prøve, om jeg kan forklare hr. Flemming Hansen det også. Jeg vil gerne sige, at foreningsrabatter jo overhovedet ikke er omfattet og reguleret af markedsføringsloven. Det er punkt 1, hvis man skulle have misforstået det.

Punkt 2 – og det er også til hr. Kim Behnke – er, at når en stor forretningskæde kan indkøbe store mængder, kan man opnå meget store rabatter. Det indebærer, at den udsalgspris, man kan sælge til, er lavere end den indkøbspris, en lille købmand, der kun køber lidt, kan købe varen til. Derfor er det vigtigt, at vi har forbudet mod mængdebegrænsning, for det betyder, at den lille købmand med den lille omsætning kan gå hen i det store varehus og købe det antal varer, han synes han skal bruge i sin forretning, og videresælge dem. Men det kan han jo